

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł od pozwanego Česka P. S. z siedzibą w P. o zasądzenie kwoty 794,60 zł tytułem odszkodowania z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 marca 2013 r. uszkodzony został pojazd V. o nr rej. (...), na skutek kolizji, za którą odpowiedzialność ponosił podmiot ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (niesporne). Pojazd został wstawiony do warsztatu naprawczego w dniu 27 marca 2013 r., wcześniej bo w 14 marca 2013 r. warsztat naprawczy przesłał pozwanemu zakładowi ubezpieczeń sporządzoną przez siebie kalkulację naprawy, która została zatwierdzona w dniu 22 marca 2013 r. tego samego dnia złożono też zamówienie na części zamienne. Ostatecznie naprawa została zakończona 29 marca 2013 r. w tym samym dniu pojazd został odebrany przez poszkodowanego (tzw. arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 34).

Jednocześnie w dniu 27 marca 2013 r. pomiędzy powodem a poszkodowanym zawarta została umowa najmu pojazdu zastępczego V. (...) o nr rej. (...). Wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela poszkodowany przelał na powoda (umowa najmu – k. 25 - 28, cennik – k. 31, umowa cesji wierzytelności – k. 24). Zastosowana przez powoda stawka za jeden dzień najmu pojazdu zastępczego w kwocie 627,30 zł brutto wynikała z cennika, który poszkodowany zaakceptował. Stawka ta nie odbiegała w znaczący sposób od stawek najmu oferowanych za pojazdy tej samej klasy, co V. (...). W marcu 2013 r. na terenie S. stawki te, wahały się bowiem od 158,67 zł brutto do 511,57 zł brutto (opinia biegłego sądowego A. P. – k. 117 – 121, opinia uzupełniająca – 155 - 156).

Pojazd potrzebny był najemcy do dojazdów do pracy oraz załatwiania spraw osobistych (oświadczenie najemcy – k. 32). W dniu 23 kwietnia 2013 r. powód wystawił fakturę VAT obciążając poszkodowanego kwotą 1 254,60 zł brutto z tytułu wynajmu w okresie od 27 marca 2013 r. do 29 marca 2013 r. (za 2 dni) (faktura VAT – k. 35).

W dniu 7 maja 2013 r. powód wystąpił do pozwanego o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, informując go jednocześnie o przedmiotowej umowie cesji. Pismem z dnia 21 maja 2013 r. pozwany odmówił wypłaty odszkodowania na rzecz strony powodowej (k. 54). Następnie w piśmie datowanym na 4 lipca 2013 r. pozwany poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w kwocie 460,00 zł. (k. 55).

Pismem z dnia 16 lipca 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem (k. 56 - 58).

Powołany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty, które nie budziły wątpliwości co do wiarygodności, a także na podstawie pisemnej opinii biegłego A. P. – uzupełnionej następnie ustnie na rozprawie w dniu 23 września 2014 r. Opinia ta była w pełni wiarygodna, profesjonalna, spójna i logiczna. Dlatego też Sąd dał w całości wiarę zawartym w niej ustaleniom.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda było zasadne w całości tj. w zakresie zapłaty kwoty 794,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia od dnia 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.

Roszczenie powoda ma swoją podstawę w normie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c. Powód nabył wierzytelność ze wszystkimi prawami od poszkodowanego. Zgodnie z powołanym przepisem przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Roszczenie powoda znajduje nadto podstawę w normie określonej w art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia

22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr. 124 poz. 1152 ze zm.).

Między powodem a poszkodowanymi zawarta została umowa najmu, opisana w art. 659 § 1 k.c. Poszkodowany godził się na zastosowaną stawkę najmu, która miała wynikać z cennika, który zaakceptował. Należy zwrócić uwagę iż przelew wierzytelności również był skuteczny. Przedmiotem takiej umowy mogą być również wierzytelności przyszłe, a więc tak jak w niniejszej sprawie. To, że poszkodowany nie pokrywał czynszu najmu nie oznacza, że umowa była nieważna. Skoro przeniósł wierzytelność o odszkodowanie z tego tytułu, zwolniony został z długu w postaci czynszu.

W sprawie nie była sporna odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za przedmiotową szkodę jak również czas najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany zakwestionował natomiast stawkę czynszu najmu powoda, podnosząc, iż jest ona zawyżona.

W odniesieniu do tej kwestii, zaznaczyć trzeba, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszych ofert występujących na rynku. Analiza tychże stawek dotyczy bardziej kwestii działań poszkodowanego w ramach minimalizacji następstw szkody. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrywał się aby poszkodowany działał wbrew temu obowiązkowi. Zastosowana przez powoda stawka 627,30 zł brutto za dzień, biorąc pod uwagę opinię biegłego nie odbiega w znaczący sposób od stawek stosowanych na lokalnym rynku w marcu 2013 r., które wahały się od 158,67 zł brutto do 511,57 zł brutto za jeden dzień. Stawka czynszu najmu przyjęta przez powoda była wprawdzie wyższa od najwyższej stawki na rynku o 23%. Wskazać jednak należy, iż kwestią oczywistą jest bowiem to, że w dobie gospodarki rynkowej nie ma cen sztywnych, zaś na rynku tym występuje pewna rozpiętość cen. Trudno zatem określić ściśle kwotę, o ile dana stawka musi przekraczać górną granicę, aby uznać ją za stawkę zawyżoną i to w sposób rażący. Zdaniem Sądu taką granicą może być wielokrotność stawek najwyższych, ale na pewno nie sytuacja, w której różnica ta wynosi 23%.

Sąd zatem uznał, iż stawka powoda mieści się w granicach akceptowalnych przez klientów stawek na rynku.

Mając na względzie powyższe, roszczenie było zasadne na podstawie 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Termin początkowy ich naliczania uzasadniony był na podstawie art. 817 § 1 k.c.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Powód wygrał w całości sprawę i na należne mu od pozwanego koszty złożyły się koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 40,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz. 1349 ze zm.) w kwocie 180,00 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Ponadto Sąd na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 w zw. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 ze zm.) nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. od pozwanego Česka P. S. z siedzibą w P. kwotę 152,52 zł tytułem wydatków.

ZARZĄDZENIE

(...)